

[Socialministeren.]

spørgsmål, som vi har været stillet overfor tidligere ved forlængelseslovene, og om spørgsmål, som hver enkelt af os faktisk møder ude i livet; så jeg håber altså, at jeg får tilgivelse for, at det er lidt sent, jeg beder det høje ting være medvirkende til, at vi kan få lovforslaget vedtaget så betids, at det kan træde i kraft den 1. april.

Det er klart, at når lovforslag af denne karakter kommer til behandling, er der to ting, som er afgørende. Der er først og fremmest hensynet til børnene. Når der er tale om at gøre det så godt for børnene som vel muligt, så tror jeg, vi er enige allesammen. Ja, jeg forstod godt, at der var nogle af de ærede ordførere, der mente, at når man indretter børnehaver, måske også børnehjem, gør man det for flot. Det er nu ikke socialministeriets opgave, om jeg så må sige, vi stiller ikke kravene så store. Vi har visse sundhedsvedtægter og ting, som selvfølgelig skal overholdes. Men jeg må erkende, at når der er tale om børn og at gøre det så godt for børnene som vel muligt, ja, så arbejder man i kommunalbestyrelser og så arbejder man fra privat side for også at gøre det så godt som muligt. Man kunne måske engang imellem synes, at der kunne dog vist godt være sparet lidt. På den anden side vil jeg bede de ærede ordførere om at erindre, at det, der nu er opgaven, er faktisk at bygge noget, der kan stå lidt frem i tiden. For meget af det, vi har, har sikkert på det tidspunkt, da det blev opført, været bygget for snart, så at det bliver forældet før tiden. Derfor er jeg i hvert fald taknemlig, når det, der laves i dag, laves sådan, at det kan stå noget frem i tiden, så man ikke kan sige, at det, der bygges af vor generation, bliver forældet nogle få år efter, at det er opført. Også det er jeg klar over, at det udvalg, som jeg før takkede, har haft opmærksomheden henvendt på. Men som sagt, det er ikke sådan, at man fra socialministeriets side ønsker at gøre dette byggeri dyrere end forsvarligt. Jeg tror imidlertid, at vi i hvert fald er enige, når talen er om at gøre det så godt for børnene som vel muligt.

Det næste i forbindelse med lovforslaget er så det økonomiske. Det er jo altid sådan, at når en regning skal skrives og udgifterne fordeles, bliver spørgsmålet af en lidt anden karakter. Nu vil jeg mene, at den fordelingsmåde, som udvalget har fundet frem til, og som vi i ministeriet har fulgt og stillet forslag om, er af en sådan karakter, at den kan bære. Jeg håber derfor, at vi må kunne

enes også på de felter, hvor der er tale om det økonomiske.

Det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo mente, at vi dog vist manglede noget, navnlig når talen var om hustugtreglementet, men det ærede medlem nævnte også selv, at jeg har nedsat et udvalg, som skal se på hustugtreglementet og tillige på andre ting indenfor børneforsorgen, og jeg håber altså, at dette udvalg vil finde frem til en løsning, der kan samle også på dette område. Nu er det jo sådan, at hustugtreglementer i almindelighed hviler på bekendtgørelser, så jeg vil mene, at hvis det nævnte udvalg finder frem til en reform på de områder, vil vi kunne ordne det forholdsvis hurtigt. Det er altså ikke sådan, at vi i ministeriet ikke har vor opmærksomhed henvendt på disse forhold, det har vi i høj grad, og vi håber at kunne finde frem til en løsning.

Det ærede medlem fru Esther Malling Pedersen omtalte, at der gives for store beføjelser til socialministeren med hensyn til eventuel udnævnelse af bestyrelsesmedlemmer og -formænd og tillige, hvor der er tale om tilsyn o. s. v. Som socialminister ønsker jeg mig ikke større beføjelser end højst nødvendigt, men jeg tror, vi her beskæftiger os med et område, hvor man ikke mindst fra rigsdagens side vil kræve, at der er et sted, hvor ansvaret for børnene til syvende og sidst kan placeres. Det sted må være indenfor det ministerium, der beskæftiger sig med børneforsorgen, og det må så være ministeren, der har det ansvar, som det offentlige kræver. Men når det er tilfældet, og det tror jeg, vi er enige om allesammen, tror jeg også, de ærede medlemmer må erkende, at så er det nødvendigt, at de, der har ansvaret, har et vist indseende med dem, der skal udføre arbejdet ude i marken; det synes jeg i hvert fald er ret og rimeligt. Det er da også det, udvalget har foreslået, at der skal gives anerkendelse o. s. v. også til de små og mindre børnehaver, der er tale om. Uden anerkendelse kan der endnu oprettes private børnehaver under en vis størrelse, hvor der er folk, der er meget interesserede, og hvor der ikke er altfor mange børn, men når der er tale om børnehaver over en vis størrelse, stilles der visse krav både af sundhedsmæssige og andre grunde, og det er altså på de felter, vi mener, det er nødvendigt, at der kræves anerkendelse.

Jeg glæder mig over, at det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul trods de økonomiske betragtninger, der blev fremført, siger, at hvad der skal til, det skal til, men kun til